

Ved afspærringen til den næststørste guldmine i verden bestikker vi vagten med kiks, de blideste dådyrøjne og jokes, vi ikke engang selv forstår. Det virker, og vi får lov til at køre op i de sneklædte bjerge ved Kumtor Guldmine i 4.200 moh.

TO TRUNTER OG EN HONDA FIT PÅ EVENTYR

Jobbet siges op, vandreskoene pudses, og rygsækken pakkes. I august 2014 drog jeg af sted på ubestemt tid med en rejseplan, der skulle komme til at tage form undervejs. Rejsen gik bl.a. til Kirgisistans smukke bjerge, hvor min veninde Charlotte stødte til, og vi sammen drog ud på eventyr i en lille lejet bil.

TEKST & FOTOS:
LINE HANSEN

Det sædvanlige lufthavnsmylder, højtråbende taxachauffører og jagten efter lokal valuta fra en funktionsdygtig pengeautomat møder mig kl. 5 om morgenen i Bisjkek i Kirgisistan. Så er jeg da kommet af sted, tænker jeg, spændt på hvad der venter på den anden side. Hvordan ser folk ud? Er de venlige? Hvad spiser de? Hvordan er husene? Gaderne?

Eftersom gadebelysning er "en by i Rusland", er det ikke mange indtryk, jeg kunne nå at gøre mig på turen ind til byen. Chaufføren stopper foran en mørk bygning på en semi-asfalteret vej. Intet, jeg kan se, ligner et hostel, og jeg har mest lyst til at blive i taxaen fremfor at begive mig ud på den underbelyste gade. Da jeg kommer helt tæt på bygningen, ser jeg et lille skilt, der indikerer, at her er et hostel. Hurra! Tak, taxamand, og undskyld jeg ikke tog dine ord for gode varer.

Bisjkek er en kedelig, farveløs storby. Ingen tvivl om, at sovjettiden her har sat

sine tydelige spor. Det ene grå betonbyggeri efter det andet udgør de trafikerede veje. Skiltningen er skrevet på kyrillisk, hvilket sætter mig og mit latinskrevne kort på prøve. Efter at være faret vild tre gange på en halv time lurer jeg til sidst et egnet system: Hvis der er ca. lige mange bogstaver, og mindst to af vokalerne ser ens ud, så er der stor sandsynlighed for, at vejen og kortet stemmer overens.

Befolkningen er en blanding af folk med russiske og kinesiske eller mongolske træk, og man skal smile ret vedholdende for at få et smil retur. Umiddelbart virker folk lidt ligeglade med én, og man kan færdes mere eller mindre anonymt på gaden.

VISUMCIRKUS

De efterfølgende dage går med at forberede den næste måneds rejse i de tidligere sovjetiske Stan-lande: Kirgistan, Kasakhstan, Usbekistan og Turkmenistan. Det går hurtigt op for mig, at min ikke-eksisterende forberedelse på Stan'erne rammer

som nemesis. Visum, invitationsbrev, formularer, ansøgninger, ekstra kopier af pas, arbejdskontrakter, pasbilleder, forsikringspapirer, den ene registrering efter den anden, samt en masse dollars, der skal betales for de respektive anliggender.

Et større logistisk arbejde venter, da jeg her og nu skal tage stilling til, hvad jeg helt præcist vil den næste måneds tid. Hvorfra kan der søges visum til de pågældende lande? Og hvor kan jeg krydse grænserne imellem de forskellige lande? Nogle af landene tager det åbenbart op til tre-fire uger for at få et visum til (hvis man overhovedet får sit visum!), så processen skal i gang med det samme. Jeg får overordnet planlagt min tur og igangsat nogle af de langvarige bureaukratiske formalitetsprocesser. Det kaldes vistnok planlægning! *Not my kind of travelling!* Men i særdeleshed en nødvendighed her, hvis jeg vil have det optimale ud af Centralasien.

På mit hostel kan jeg hurtigt fornemme, at andre rejsende også er frustrerede over

dette visumcirkus. En tysk backpacker venter på 12. døgn på sit usbekiske visum, og han fortæller, at der helt sikkert venter mig en direkte uvenlig og autoritær tilgang til turister på ambassader og konsulater. Super! Vi er nok lidt forvante i virkeligheden som danskere. Med vores EU-pas er det *piece of cake* at bevæge sig rundt i mere eller mindre det meste af verden. Da mit mukkeri over bureaukratiet har lagt sig, prøver jeg at vende tingene lidt på hovedet. OK, jeg er turist her i deres lande, jeg taler ikke russisk, og i det hele taget er jeg pænt meget på udebane. De har deres system, deres regler, deres firkantethed. Accepter det, giv dem et ekstra smil, når de kigger på en med et "skrid, turist!"-blik på ambassaderne – måske går det hele lidt nemmere så.

På en eller anden måde hjælper det, og jeg får mere ro på, hvad angår "deres systemer" og får endnu engang bekræftet, at forberedelse godt kan have sine fordele. Inden vi kører af sted på tur i bjergene, søger jeg derfor om visum til Kasakhstan. Ligeledes arrangerer jeg invitationsbrev til Usbekistan (varighed: 12 dage) og Turkmenistan (varighed: 21 dage).

DERUDAD I HONDA FIT

Charlotte støder til et par dage senere. Vi lærte hinanden at kende til en fest i DBK i sommer, og i kombinationen af lidt for meget vin, sangen "Volvo B18" og godt selskab opstod ideen om at køre rundt i Kirgisistan i en lejet bil. Og sådan blev det!

Planen er at køre rundt om den store bjergsø Issyk-Kul. Bilen bliver overleveret af to russere, som taler gebrokkent engelsk, og som selvfølgelig forlanger underskrift på en lejekontrakt udformet på russisk! De forklarer, at vi højst kan miste de 300 USD i depositum, hvis bilen går i stykker. Godt så! Det tilføjer vi vist lige på engelsk i kontrakten, hvis det nu skulle komme dertil! Bilen får vi billigt grundet et rat i højre side (selv om der faktisk er højrekørsel i Kirgisistan) samt bilens størrelse: En Honda Fit! Helt sikkert, den tager vi! 7.000 kirgisiske penge svarende til 750 kr. for otte dages billeje. Et kup uden lige!

Af sted går det næste formiddag i vores lille dyt! Det der med målestoksforhold er ikke noget, vi tillægger synderlig betydning. Det er jo lige dér på kortet! Vi er nogenlunde sikre på, hvortil vi vil køre, dog har vi ikke kalkuleret med hverken min eller Charlottes ubønhørlige trang til at tage billeder af de naturskønne omgivelser for hver km, vi bevæger os frem. Kaffe- og tissepauser og to møder med det kirgisiske politi har vi heller ikke taget højde for.

MØDE MED MILITSEN

Første gang vi bliver stoppet af militsen, kører vi Plan A, som viser sig at være særdeles effektiv. Jeg har åbenbart kørt for stærkt, og betjenten viser et gammelt, slidt fotoapparat, der viser mig i Hondaen med en fart på 74 km/t, hvor man må køre 60. Ups! Plan A består simpelthen i af at spille dum, blond turist, der intet forstår og slet ikke det tyske ord *Straff*, som han nævner flere gange. I bedste hundeøjnestil, efterfulgt af "*sorry, don't understand*" samt lidt blinken og smilen, giver vi den hele armen, og til sidst giver betjenten op og vifter os væk. Yes, mand, nu ved vi, hvordan den skal kringles!

Mindre end en time senere bliver vi igen viftet ind til siden. Ikke noget problem – vi har jo Plan A! Men nu virker Plan A bare ikke. Slet ikke! Den meget insisterende betjent beordrer mig ud af bilen og ind i en politibil længere nede ad vejen. Inde i bilen sidder en 100+ kg russiskudseende betjent, der åbenbart har fået æren af at udøve sin pligt inde fra den varme bil frem for ude på vejen i otte graders kulde. Han kigger vredt på mig og nærmest råber mig ind i hovedet: "*Me, head police! Officer, Kyrgyzstan!*"

Hvorefter der bliver stille. Selvom jeg endnu en gang er på udebane, er situationen i mit hoved lidt halvkomisk. Jeg overvejer et kort sekund at svare med: "*Me, head physio, Denmark!*" – men fortryder heldigvis. Hans velkomst i politibilen efterfølges af: "*You pay! Straff!*"

Nåh, nåh, ro på, *buffas*. Vi kan vel tale om det. Han skriver på en lille lap papir 500, hvilket svarer til 60 danske kr. Hmm, jeg tygger lidt på den, tager kuglepennen og skriver 300. Han nikker godkendende, jeg betaler min straf og får lov at forlade bilen. OK, så har vi Plan B i hus: Forhandl om prisen og bestik!

SUPPE, FEDT OG MARMELADE

Klokken ender med at blive knap 21, inden vi rammer vores destination. Der er gået lidt *laissez-faire* traveller i den, og ved nærmere eftertanke går det op for os, at det havde været smart at booke et sted at sove på forhånd. Det er ikke, fordi det ligefrem vrimler med hostels i denne lygtæpelsforladte by. Min forældede udgave af "Lonely Planet" viser sig at komme os til undsætning, da et af vores mange telefonopkald til diverse overnatningssteder (med ugyldige telefonnumre) endelig giver pote: "*Go to the supermarket, someone will pick you up.*"

Vi indlogeres herefter på et skønt *homestay* hos en venlig og imødekomende familie med en mor, der besidder det kønneste, rare ansigt med tørklæde

om hovedet på traditionel vis og er i evig raskt trav. Ingen tvivl om, at hun vil os det godt! Et *homestay* er en god måde at opleve, hvordan en familie på disse kanter fungerer. Desuden får man serveret lokal mad og får et indblik i landet. Det var helt perfekt, og lige som det skulle være!

Vi får serveret varm suppe, fårefedt-klumper, te og desuden tre skåle med forskellig marmelade. Lidt sjov sammensætning tænker jeg, men går da ikke af vejen for en syltetøjsmad efter en lang dag på farten. Jeg får guffet en del madder i mig og kan fornemme, at søsteren i familien kigger lidt mærkeligt på mig. Syltetøjet er åbenbart beregnet til at komme i teen, og næppe noget man smører på brødet i tykke lag. Ja, ja, vi lærer noget nyt hver dag.

EN GLUBSK HUND

Efter besøg hos en lokal ørnejæger rider vi af sted på hesteryg med kurs mod den flotte bjergsø Issyk-Kul. Vi sækker længere og længere bagud, eftersom hestene tydeligvis ikke har samme respekt for os, som guidens hest har for ham. Min hest udviser, hvad jeg vil definere som lettere aggressiv adfærd, og en snert af anspændthed murer i min krop.

På vej mod et par huse længere fremme spotter jeg en bidsk hund. Folk, der kender mig, ved, at min angst for hunde i nogle tilfælde kan nå uanede højder. Jeg er i mit livs dilemma: Skal jeg vende om eller ride forbi den glubske hund? Det undrer mig samtidigt, at krikken pludselig øger tempoet, når jeg netop nu har brug for betænkningstid. Mit hjerte galoperer af sted. OK, kig lige ud, ingen øjenkontakt, for hunden kan mærke, du er anspændt, så bare slap helt af, siger min indre stemme.

Bæstet rejser sig nu og stirrer på hesten og mig med en hale så lodret som en flagstang, stive grå børster, et tandsæt uden lige, blodsprængte øjne, beskidt og ulækker og helt sikkert ikke en hund, man løber om hjørner med. Arrigskaben står prentet i dens øjne. Et millisekund senere tonser bæstet gående af sted med et *license to kill*-udtryk i øjnene mod hesten og mig. I mit hoved forestiller jeg mig, at hunden springer op på hesten og angriber mig – og så dør jeg! Farvel og tobak!

EN TRAGIKOMISK SITUATION

I ren panik og uden nærmere overvejelse kaster jeg min krop væk fra den djævelske hund, hvilket øjeblikkelig resulterer i overbalance, og i at jeg falder af hesten. Uheldigvis hænger min fod fast i stigbøjlen, og i øjeblikket danner jeg mig et mentalt billede af, hvordan jeg i slæbes efter hesten

Sneklædte bjerge omringer smukt bjergsøen Issyk-Kul.

Vores køre-lykke-fugl, som vi fik af en *homestay-mom*.

Vores tur på hesteryg ender brat, da en glubsk hund gør klar til angreb, da jeg ufrivilligt rider forbi. Aldrig i mit liv har jeg været så bange før! I ren panik over situationen "glemmer" jeg, at jeg sidder på en hest.

KIRGISISTAN

INDREJSEKRAV: Danskere er visum-frie i op til 60 dage.

UD OG HJEM IGEN: Fly København-Bisjkek fås fra ca. 2.500 kr. t/r.

KOST: Ca. 25-50 kr. om dagen. Mad er dog ofte inkluderet på homestays.

LOGI: Homestays eller hostels koster ca. 10-15 USD per nat.

med foden hængende i stigsøjlen og med den bidske hund nappende efter mit ansigt. Gudskelov får jeg vristet min fod fri og hinker af sted i dækning under en bil. Hvor hunden forsvinder hen, aner jeg ikke, men jeg ved, at min fod gør rigtig nas.

Efter et splitsekund er der samlet en horde af mennesker omkring mig, og mens jeg ligger der stortudende og vrider mig i gruset, melder den ubehagelige tanke sig, at en brækket eller forstuvet fod kan være enden på min tur. I en gammel Lada køres jeg til det lokale lægehus og installeres på en havemøbelplasticstol. Efter at være kommet mig over de traumatiske begivenheder kan jeg med min fysioterapeutiske baggrund konstatere, at foden ikke er brækket, men at ledbåndene bestemt har set bedre dage. Jeg når derfor aldrig at møde lægen, inden Charlotte og jeg fragtes hjem til vores *homestay* i den lokale ambulance – et folkevognrugbrødslignende køretøj med blomstrede gardiner og puder samt et anti-hygienisk velourttæppe på båret i midten. Hele situationen er tragikomisk i den lille blomstrede ambulance, og vi kan ikke holde grinene tilbage på trods af omstændighederne.

Trekkingplanerne lægges midlertidigt på hylden, og Charlotte overtager herfra permanent tjansen som chauffør, mens jeg de efterfølgende dage med foden i forruden forsøger at restituere fra min nærdødsoplevelse.

FORTABT I NATUREN

Videre ad bjergveje kører vi, overnatter i en jurtt (et nomadetelt) og tager diverse afstikerture op i de kæmpemæssige, sneklædte bjerge, der overalt, hvor man kigger, udgør baggrunden. Vi er fuldstændig fortabte i den smukke natur. Efterårets varme farver har allerede gjort deres indtog, og de grønne sommerfarver er mange steder afløst af brunlige, rødlige, og gullige nuancer. Om natten er temperaturen under frysepunktet, og investeringen i hue og vanter i Bisjkek viser sig at være et klogt træk.

Vi kører ad små, kringlede bjergveje, og ofte holder vi tilbage for en dyreflok af heste, geder, får eller køer, der passerer vejen. Den lille Honda Fit føles omend endnu mindre, fanget mellem 50 tyrekalve hver med en kampvægt på et ton. Dog må vi erkende, at den lille Honda Fit ikke er en super terrængående maskine. Uanset hvor meget vi end

tror på det, må vi flere gange vende om pga. Hondaens uformåen. Alligevel er vi enige om, at det er en fantastisk måde at opleve på, og at det giver en stor frihed at have sin egen bil (selvom en firhjulstrækker nok havde været et bedre bud).

Charlottes og mit forhold udviklede sig under rejsen fra et godt bekendtskab til et dybere venskab. Jeg er helt overbevist om, at det ikke er sidste gang de to Medina-syngende trunter har været på tur sammen. *Live large – travel light!*

■ *Line Hansen har medlemsnr. 649. Da Line og Charlotte kom tilbage til Bisjkek, hentede Line sit visum på den kasakhstanske ambassade og rejste med minibus til Almata, Kasakhstan. Herfra søgte hun visum til Usbekistan. Med en ven tog hun tilbage til Bisjkek via en anden grænse tæt mod Kina. Herfra fløj hun til Osh i Kirgisistan og krydsede med deletaxi grænsen til Usbekistan. Efter 12 dage i Usbekistan fortsatte hun ind i Turkmenistan, hvor hun med sit invitationsbrev kunne få turistvisum ved grænsen. Fra Ashgabat, Turkmenistan, fløj hun via Bangkok til Yangon, Myanmar. Læs mere om hende på friphugl.wordpress.com.*